කෙටි කතාව

මෑත් කළ කවුළු තිරයෙන් පැන ආ උදාලෝකය වෙනදාට වඩා පහන් වූ හැඟීමක් මසිතෙහි ජනින කළේය. මම නැවතත් සෙමෙන් දෙනෙත පියා ගත්තෙමි. යන්තම් වයස අවුරුදු හතක් පමණ වූ කාලයේදීත් මෙබඳුම වූ අත්දැකීමක් විඳි අයුරු මගේ මතකයට ආයේය. වෙනසකට වූයේ එකල මට අඩියට දෙකට නිදි යහනෙන් බිමට පැන කරණම් ගැසීමට හැකි වීමය. ඒ හපන්කම් දැන් මට සිහිනයන් බඳුය. අද මට ගැසීමට ඉතිරිව ඇත්තේ තවත් එකම එක කරණමක් පමණි. මම නැවතත් සෙමෙන් සෙමෙන් දෙනෙත විවර කෙරුවෙමි.

කඩිමුඩියේ කාමරයේ දොර හැරගෙන පැමිණි සාත්තු සේවිකාවන් දෙදෙනා "සුබ උදෑසනක් බැන්ඩරා...." කියා මට ආදරයෙන් සුබ පැතුවෝය. අනතුරුව මා නාන කාමරයට කැටුව යාමට සූදානම් කළේ හදිසියෙන් මුත් සීරුවෙනි. මෙහි පැමිණි මුල් දින වලදී නම් මගේ නම බැන්ඩරා නොව බණ්ඩාර යැයි මම බොහෝ වාරයක් මොවුනට කියා තිබේ. එහෙත් දැන් නම් බැන්ඩරා නොව බන්ඩා කියා ඇමතුවද මට වගේ වගක් වත් නැත. මා

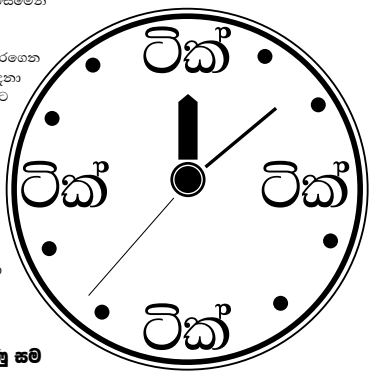

මස් සිඳී ගොස් රැළි වැටුණු සම මා තරුණ කාලයේදී අඳින ලද මහල්ලාගේ රේඛා චිත්‍රය මෙන් නොවේදැයි මට සිතුණි. මගේ මුව'ඟට සිහින් සිනාවක් ආවේය. එය හඳුනාගත් තරුණියෝද මට පෙරළා විකට බස් තෙපළෝය. එකල අම්මාද මාව මෙළෙසම හෙළුවැල්ලෙන් නැහවූ අයුරු මගේ මතකයේ ඇඳී ගියේය. වෙනසකට වූයේ එකල මම සිටගෙනය... අම්මා හිඳගෙනය.... අද මා හිඳගෙනය... මුං හිටගෙනය...

වත්තන් කරගෙන යාම මෙම සුන්දර තරුණියන් දෙදෙනාට වියළි දර කැල්ලක් ගෙන යනවාටත් වඩා පහසු නොවේදැයි මට සිතිණි. ඔවුන් මා ඇමතුවේ 'තරුණ හාදයා' යන අන්වර්ථ නාමයෙනි. මගේ සිරුරේ සියළුම ඇඳුම් උණා දමා ඉන් එක් කාන්තාවක මට වැසිකිළියේ හිඳ ගැනීමට සැලැස්සුවාය. අනෙක් තැනැත්තිය මාව නැහැවීමට කලමනා ලක ලෑස්ති කළාය. මගේ සිරුර කිටි කිටියේ වෙවුළයි. මට මළ පහ වෙනවාද නැත්තම් නොවෙනවාද යන්න ගැන මම දැන නොසිටියෙමි. දරිය නොහැකි සීතළ ගැන පමණක් දැන සිටියෙමි.

සරීර කෘත්‍ය නිම වූ පසු දෙදෙනාම එක්වී මා නාන පුටුවේ වාඩි කරවිය. ඉන් අනතුරුව එකියක් මගේ බොරු දත් කුට්ටම සෝදන අතර අනෙකිය මගේ රැවුල බෑවාය. එක්වරම සිරුරට වැටුණු දඩි උණුසුමින් යුතු ජල පහර ඉබේටම මගේ මුව විවර කළේය. සමාවෙන්න... වතුර මළ ඉවතට අල්ලන ගමන් එකියක කීවාය. නැවතත් උණුසුම පාලනය කර මගේ සිරුරට යොමු කළ ජල කඳ එවර ඇති කළේ සැනසිලි දායක හැඟුම් සමුදායකි. උණුසුම් ජලය මගේ සිතද එකඟ කළ සේය. එකියක් වතුර මල මගේ සිරුර පුරා අල්ලන අතර අනෙකිය මගේ සිරුර රෙදි කඩකින් පිරිමදියි. ඒ අතර විටින් විට රෙදි කඩය පසෙකට අල්ලා වේගයෙන් අපුල්ලා නැවතත් මගේ සිරුර පුරා එම රෙදි කැබැල්ලෙන්ම පිරිමදියි. මස් සිඳී ගොස් රැළි වැටුණු සම මා තරුණ කාලයේදී අඳින ලද මහල්ලාගේ රේඛා චිත්‍රය මෙන් නොවේදැයි මට සිතුණි. මගේ මුවඟට සිහින් සිනාවක් ආවේය. එය හඳුනාගත් තරුණියෝද මට පෙරළා විකට බස් තෙපළෝය. එකල අම්මාද මාව මෙළෙසම හෙළුවැල්ලෙන් නැහවූ අයුරු මගේ මතකයේ ඇඳී ගියේය. වෙනසකට වූයේ එකල මම සිටගෙනය... අම්මා හිඳගෙනය.... අද මා හිඳගෙනය... මුං හිටගෙනය...

දිය නා පිරිසිදු වූ පසු මගේ සිතට දණුනේ අන් කවර දාකටත් වඩා මහත් සැනසිළි දායක හැඟුම් සමුදායකි. අනතුරුව එක් සේවිකාවක විසින් මා අන්දා කරවාගෙන හාන්සි පුටුවේ හිඳුවා උදෑසන ආහාරය පිණිස ශාලාවට පදවාගෙන ආවාය.

උදෑසනම රූපවාහිනියේ 'ඩිෂුම්.... ඩිෂුම්' හඬින් වෙඩි තබා ගන්නා හඬ මට ඇසෙයි. සාත්තු සේවකයෝ කිහිප දෙනෙක් එකතු වී 'ත්‍රිස්බෙන් ලයන්, ජිලෝන් කැටිස්, ඩෝග්ස්, මැග්පයි සහ ඊගල්ස් යනාදී එකී මෙකී නොකී සිවුපාවුන් හා පක්ෂීන්' ගැන දොඩවනු මට ඇසෙයි. ඉස්සර නම් මම ක්‍රිකට් තරඟ නැරඹීමටත්, ඒවා ගැන කථා කිරීමටත් දඩි ලෙස රුචි කළෙමි. දැන් නම් මට ක්‍රිකවුත්, ෂූවීත් අතර වෙනසක් නැත. මට පෙනෙන එකම වෙනස ක්‍රිකට් බෝලය රවුම් වීමත්, ෂූවී බෝලය රවුම් නොවීමත්ය. මා බඳුම වූ තවත් බොහෝ දෙනා උඩ බලාගෙන දෙන දෙයක් ගිළ දමා ඔහේ බලාගත් අතම බලා ගෙන සිටිති. මට නොයෙක් වර ඔවුන් ගැන දැඩි කණගාටුවක් ඇති වේ. ඔවුන්ටද මා ගැන එසේම සිතෙනවා ඇතැයි මටද නිතර දෙවේලේ නොසිතුනා නොවේ. උදෑසන කිස කවන පමාවෙන් ම'විසින් ගිළ දමන ලදි. දින ගණනාවක් කුස ගින්නේ සිටි සේයාවක් මට දැනිණ.

උදෑසන අහර කිස නිමැවූ පසු තවත් දිගු දවසක් මේ හාන්සි පුටුවෙම ගත කරන්නට සිදු වන බව සිතෙන විට මගේ මනස අවුල් වන බවක් දැනෙන්නට විය. කාලය මෙතරම් දිගුද? ජීවිතය මෙතරම් කෙටිද? කුඩා සන්දියේ දකින දකින තැන් වල ම'විසින් අඳින ලද බලි මගේ හිසේ ඇඳී යන්නට විය. ඒ අතර මගේ හිසට ඉහළින් වූ ඔරලෝසුවේ හඬ, හිසේ ඇඳි බලි සහ රූපවාහිනියේ ගොරණඩුව මැදින් තේරී බේරී මට සුපැහැදිළිව ඇසෙන්නට විය.

ටික්.. ටික්.. ටික්.. ටික්.. කාලය ගත වෙයි.... මට උදෑසන කවුළු දොරින් පැන ආ හිරු එළිය මතක් විය. 'එව්රිබොඩි රිලැක්ස්....' එහෙත් රිලැක්ස් කිරීමට නම් සිරුරට හොඳින් ශක්තිය තිබිය යුතුය... කාය ශක්තිය හීන වී ගිය මා බඳු අයට තවත් මොන රිලැක්ස්ද...? මගේ මනස රිලැක්ස් නොවුණාට මගේ සිරුර කිසිවක් කරගත නොහැකි හෙයින් කොහොමටත් රිලැක්ස්ය.... දැන් මා මගේම සිරුරේ සිරකරුවෙකි.

සාමන්ත තැන්නගේ

නැවත වතාවක් මා කුඩා කාලයේ එක් දිනක එකල අප ජීවත් වූ තේ වත්තක මැද තිබුණු නිවසේ මා නිදා සිටි කාමරයේ කවුළු තිර අතරින් පැන ආ හිරු එළිය මතක් විය. මම එදින අඩියට දෙකට ඇඳෙන් බිමට පැන අම්මා සොයා ගෙන කුස්සියට දිව ගියෙමි. එදා මගේ ගත රිලැක්ස් නොවුවාට සිත රිලැක්ස් විය. පරණ කථාවක් මතක් වී ම'මුව'ඟට සිනාවක් ආවේය. මා වත ඇඳි සිනහව දුටු නැලි පැමිණ මගේ හිස සෙමෙන් පසු පසට පිරිමැද "අද මගේ පුංචි කොල්ලා අද හරි ලස්සනයි" කියා ශබ්ද නගා නළලට හාදුවක් දී යන්නට ගියේය. මෙබඳු හාද්දත් මීට වසර හතළිහකට පණහකට පෙර ලැබුණානම් පිළිතුරු වශයෙන් හාදු සීයක් වුවද දීමේ හැකියාවක් එකල මට තිබුණි. ඒත් අද මට පිළිතුරු වශයෙන් පෙරළා හාදු බාගයක්වත් දීමට නොහැකිය. ඉඳින් තවත් නම් මොන රිලැක්ස්ද? මගේ කයට අතන මෙතන දුව පැන ඇවිදීමට හැකි කාලයේ මට සිතක් තිබූ සේයාවකුදු දැන් මගේ මතකයට නොඑයි. එහෙත් මා එක් තැන් වූ දා පටන් මගේ සිත දඩාවතේ යාමට පටන් ගෙන ඇත. සිත සහ කය ගැන එකල මා කතා කළේ කාපු කෑම දිරවා ගැනීමටත්, මට නොතිබුණු පණ්ඩිතමානී බවක් අන් අය ඉදිරියේ පෙන්නීමටත්ය. එහෙත් අද....?

ටික්... ටික් .... ටික්.... ටික්....ටික්..... ටික්....
එක... දෙක ..... එක.... දෙක....එක... දෙක....
හිත...කය.....හිත....කය.....හිත.....කය.....
හිත...එක....කය....දෙක...හිත...එක...කය...දෙක....
මම බිඳුනු ස්වරයෙන් මැතිරුවෙමි....
නැලි පැමිණ තාලයට අත්පුඩි ගැසුවේය....

හී ස ජොලි ගුඩ් ෆේලෝ
හී ස ජොලි ගුඩ් ෆේලෝ
හී ස ජොලි ගුඩ් ෆේ.....ලෝ
ලල්ල ලල්ල ලා.....

ඇය ගිය පසු මම නැවතත් සිතන්නට විමි.

හිත එකද... කය දෙකද....කය එකද.... හිත දෙකද....
මට බඳුලු කෝච්චිය පෙනී නොපෙනී ගියේය.
උඩ රට මැණිකෙට පට කුඩ දෙක දෙක...

මම තවදුරටත් සිතන්නට විමි. බොහෝ කාලයකට පසු මම සිතන්නට ලොල් විමි. මට මතක ඇති කාලයක සිට කාලය මට මහත් බරක් විය. සිත මට ඉමහත් බරක් විය. සිතිවිලි ඊටත් වඩා බර විය. කවර හෝ හේතුවකට මට අද සිතීමම සැනසීමට කරුණක් විය.

නුස්ම එක අරමුණකට ගෙන එන්න. ඔව්ා කවදා කරන්න පුළුවන් දේවල්ද..? මළ විකාර..... හිත හරියට එකම ස්වරූපයෙන් නොයේක් තැන් වල කරක් ගහන මායා කාරයෙක් වගේ.... නැත්තන් හිත...කය...බඳුලු කෝච්චිය... උඩරට මැණිකේ... පට කුඩ...නැලි... කවුළු තිරය... ළා හිරු එළිය...

32 වන පිටුවට